

ဇေယျာန (ရာမည)

အောင်မြတ်သာနှင့်

ပါရမီရှင်မောင်စမ

အောင်မြတ်သာနှင့်ပါရမီရှင်မောင်စမ

" တုံ တုံ တုံ တုံ " ဆိုပြီး စည်းချက်ညီစွာ ထွက်ပေါ်လာတဲ့ အုန်းမောင်းခေါက်သံအဆုံးမှာ ဇေတဝန် ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်း အတွင်းထဲ ကနေ လှုပ်ရှားမှုများ ပေါ်လာခဲ့တယ်။

" ဦးဇင်းကြီး ကိုယ်တော်တွေစုံပြီ "

သင်္ကန်းကို ကျနစွာ ပြင်ဝတ်ရင်း ပြောလိုက်တဲ့ ကိုရင်ကုသလရဲ့စကား ကြောင့် ဦးဇင်းကြီးရဲ့ ခြေလှမ်းတွေက ကျောင်းအပြင်ဘက်ကို ဦးတည်ခဲ့ လိုက်တယ်။

အာရုဏ်တက်ချိန်မို့ အိပ်တန်းထကြတဲ့ ကျေးငှက်သရကာတို့ရဲ့ အော်မြည် သံ၊ အေးမြ လတ်ဆတ်သန့်ရှင်းတဲ့ လေနှုတ်အေးတို့ရဲ့ အထိအတွေ့တွေက အရုဏ်ဆွမ်းကြွတော့မယ့် သံဃာတော်တွေရဲ့ စိတ်ကိုပို၍ ကြည်နူးစေခဲ့ တယ်။

ကျောင်းတိုက်ထဲကနေအပြင်ကိုထွက်လာတဲ့အချိန်

" ကျလိ ကျလိ ကျစ် ကျစ် " ဆိုတဲ့ ငှက်အော်သံနဲ့အတူ ကလေးငယ်တစ် ယောက်ရဲ့အော်ငိုသံကိုပါ တစ်ဆက်ထဲကြားလိုက်ရတယ်။

" ကိုရင်ကြီး မင်းကြားလိုက်လား "

အရှေ့ဆုံးကနေကြွနေတဲ့ ဦးဇင်းကြီးအသံကြောင့် အနောက်ကမှာပါလာ တဲ့ ကိုရင်က

" ကလေးငိုသံလိုလိုတော့ကြားလိုက်ရတယ် သရဲခြောက်တာများလားဦး

ဇင်း"

" မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွာ ကလေးငိုသံကြားတဲ့ဘက်မှာ သွားကြည့်ကြဦး "

ဦးဇင်းကြီးစကားကြောင့် ဆွမ်းခံထွက်လာတဲ့ ကိုရင်ကြီးတွေ သပိတ်ကိုချကာ ကလေးငိုသံ ကြားရာဘက်ကို ထွက်သွားခဲ့ကြတယ်။

ဆယ်မိနစ်ခန့်ကြာတော့

" ဦးဇင်း ဦးဇင်း ကလေးတစ်ယောက်ကို ကျောင်းအုတ်စည်းရိုး အပြင်ဘက်မှာ လာပစ်သွားတယ် "

" ဟေ ဒါဆို ဆရာတော်ဆီ မြန်မြန် အကြောင်းကြားရမှာပေါ့ ပေး ပေး ကလေးကို ငါ့ဆီပေးထား ဒီနေ့တော့ မင်းကပဲ ဦးဆောင်ပြီး ဆွမ်းခံထွက်လိုက်တော့ "

ဦးဇင်းကြီးလဲ ထန်းခေါက်ဖာထဲမှာ ထည့်ထားတဲ့ ကလေးကိုချီကာ ကျောင်းပေါ်ကို ပြန်တက် လာခဲ့လိုက်တယ်။

မနက်လင်းအားကြီး အချိန်ရောက်တော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းနားမှာ ကလေးတစ်ယောက်ကို လာပစ်သွားတယ်ဆိုတဲ့ စကားက တစ်ရွာလုံး ပျံ့သွားခဲ့ပြီး ကလေးကို လာရောက် ကြည့်သူတွေပါ ရောက်လာခဲ့ကြတယ်။

" ဟဲ့ ဒကာတို့ဒကာမတို့ ဘယ်လိုကြောင့် ကျောင်းပေါ်မှာလူတွေအများကြီးဖြစ်နေရတာလဲ "

ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးစကားကြောင့် လာကြည့်ကြတဲ့သူတွေက

" ဆရာတော်ကျောင်းနားမှာကလေးတစ်ယောက် လာပစ်သွားတယ်ပြောလို့ လာကြည့်တာပါ "

" အေးကွယ် ဘယ်လိုမိဘတွေက ကိုယ့်သားသမီးကို စွန့်ပစ်ခဲ့ကြလဲမသိပါဘူး ကလေးကလဲ ဖြူဖြူဖွေးဖွေးနဲ့ ချစ်စရာလေးပါပဲ နောက်ပြီး

ယောက်ျားလေးလဲဖြစ်တယ်ကွယ့်"

" ဒါဆို တပည့်တော်တို့ လင်မယားမွေးစားပါမယ်ဘုရား တပည့်တော်တို့ လင်မယားက အိမ်ထောင်သက် ဆယ်နှစ်ကျော်ပေမယ့် ကလေးမရသေးပါဘူး ဒါကြောင့် ကလေးကိုမွေးစားခွင့်ပြုပါဘုရား"

ရွာမှာကလေးမရလို့ ကလေးရူးနေကြတဲ့ ပေါက်ကျော်တို့ လင်မယား စကားကြောင့် ဆရာတော်က

" ဟဲ့ ပေါက်ကျော် မင်းတို့တောင် စားဖို့အနိုင်နိုင် ဒီကလေးကို ဘယ်လို မွေးမှာလဲ မဖြစ်ပါဘူးလေ ဒီကလေးကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပေးဘူး ငါ့ကျောင်းမှာပဲမွေးမယ် ကလေးရဲ့ကိစ္စအဝဝကိုတော့ ရွာက တာဝန်ယူပေးရမယ် ဒါဆိုရင် ဒီကလေးက တစ်ရွာလုံးရဲ့ ကလေးဖြစ်ပြီ ဘယ်လိုလဲ သဘောတွေကြရဲ့လား"

ဆရာတော်ရဲ့စကားကြောင့် ရောက်လာတဲ့သူတွေ အားလုံးက

" သဘောတူပါတယ် ဘုရား တပည့်တော်က ကလေးအဝတ်အစားတာဝန်ယူပါမယ်"

" တပည့်တော်က ကလေး သောက်ဖို့ နွားနို့တာဝန်ယူပါမယ်"

ဒီလိုနဲ့ ဆရာတော်ရဲ့ စီမံမှုအောက်မှာ ကလေးငယ်ကို မွေးဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။

ကလေးခြောက်လလောက် ရောက်တော့

" ကပ္ပိယကြီး ဆရာတော်ခေါ်နေတယ် "

ကိုရင်ဝိစိတ္တ အသံကြောင့် ကျောင်းအနောက်ဘက်မှာ ထင်းခွဲနေတဲ့ ကပ္ပိယကြီးက ပုဆိုးကို ပြင်ဝတ်လိုက်ပြီး

" လာခဲ့မယ် ကိုရင်လေး" လို့ပြောကာ ကျောင်းပေါ်ကို တက်လာခဲ့လိုက်တယ်။

ကျောင်းပေါ်ရောက်တော့ ဘုရားဦးချပြီး ဆရာတော်ကို ဦးချလိုက်တယ်။

" ကပ္ပိယကြီး ကလေးအခြေအနေ ဘယ်လိုနေသေးလဲ "

" အဖျားတော့ကျသွားပါပြီ ဒါပေမယ့် ကျောကုန်းက အမာရွတ်ကတော့ ယောင်ပြီး အနာရည်တွေ ထွက်နေတုန်းပဲဘုရား "

" ဒီကလေးကလဲ ထူးဆန်းတယ် ဘယ်ကနေရောက်လို့ ရောက်လာမှန်း လဲ မသိရ ကျောမှာလဲ စမအက္ခရာတွေနဲ့ လေးထောင့်ကွက် တစ်ခုကလဲ ပါလာသေးတယ် ဒါနဲ့ ကလေး နေမကောင်းမဖြစ်ခင်က ဘယ်သူလာခေါ် သေးလဲ "

ဆရာတော်စကားကြောင့် ကပ္ပိယကြီး တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး

" ပေါက်ကျော်တို့ လင်မယား လာခေါ်သွားသေးတယ် ဘုရား ညနေ ရောက်တော့ လာပြန်ပို့တယ် အဲဒီညပဲဖျားတာ "

" ဒါဆို ပေါက်ကျော်တို့ လင်မယားကို သွားခေါ်စမ်း ဒီကောင်တွေ ကလေးကို မတည့်တာတွေများ ကျွေးလိုက်ပြီလား မသိဘူး "

ဆရာတော် စကားကြောင့် ကပ္ပိယကြီးက ကျောင်းပေါ်ကဆင်းကာ ရွာထဲ ကို ထွက်သွားခဲ့တယ်။ အတန်ကြာတော့ ကျောင်းပေါ်ကို ကုပ်ချောင်းကုပ် ချောင်းနဲ့ တက်လာတဲ့ ပေါက်ကျော်တို့ လင်မယားကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

" အရှင်ဘုရား တပည့်တော်တို့ကို ခေါ်တယ်ဆိုလို့ "

" အေး မင်းတို့ မနေ့က ကလေးကို ခေါ်သွားတယ်ဆို "

" ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား "

" မင်းတို့ ကလေးကို ဘာကျွေးလိုက်သေးလဲ "

" ထွေထွေထူးထူးတော့ မကျွေးပါဘူးဘုရား လယ်ပိုင်ရှင်အိမ်က ပေးလာ တဲ့ အမဲသားကို စွပ်ပြုတ် လုပ်ပြီးတော့ တိုက်တာတော့ ရှိပါတယ် ကလေး

ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘုရား"

" အဖျား နည်းနည်းဝင်သွားတာပါ အရေးတော့ မကြီးပါဘူး နောက်ဆို အမဲသားတွေ ကလေးကို မကျွေးနဲ့ဦး မင်းတို့က စေတနာနဲ့ ကျွေးတယ်ဆို ပေမယ့် ကလေးမှာပါလာတဲ့ အကြောင်းတရားတွေက ရှိသေးတယ်"

" တပည့်တော်တို့ နောက်မကျွေးတော့ပါဘူး ဘုရား ကလေးမသက်သာ ရင် အချိန်မရွေး ခေါ်ပါဘုရား"

" အေး အေး ရွာထဲကလူတွေကိုလဲ ပြောထားဦး ကလေးကိုခေါ်ပြီး သားကြီးငါးကြီးတွေ မကျွေးနဲ့လို့ ငါသိရင်တော့ ဟိုးတိုင်မှာ ချိတ်ထားတဲ့ ကြိမ်စာမိမယ်လို့"

ဆရာတော် စကားအဆုံးမှာ ပေါက်ကျော်တို့ လင်မယား ဇက်လေးပုကာ ပြန်ဆင်း သွားခဲ့ကြတယ်။ ပေါက်ကျော်တို့ လင်မယား ဆင်းသွားတော့ ဦး ဇင်းကြီး ရောက်လာခဲ့တယ်။

" အရှင်ဘုရား ကလေးလေး ဖျားနေတယ်ဆိုလို့ လာကြည့်တာပါ"

" သက်သာပါတယ် ကလေးကို မတည့်တာတွေ ကျွေးလို့ ဖြစ်သွားတာ သိ ပိလဲမစိုးရိမ်ရပါဘူး ဒါနဲ့ စာဝါတွေ ပို့ချရတာရော အဆင်ပြေရဲ့လား "

" ပြေပါတယ်ဘုရား ဆရာတော်ဘုရားရဲ့ သွန်သင်မှုကြောင့် အခက်အခဲ တစ်စုံတစ်ရာ မရှိပါဘူးဘုရား ဒါနဲ့"

" ဒါနဲ့ဘာဖြစ်လဲဦးဇင်းကြီး"

" ဟိုလေ ကလေးက အခုဆို ခြောက်လထဲ ရောက်ပြီဆိုတော့ နာမည် အတည်တကျလေး တစ်ခုခုများပေးရင် သင့်တော်မလားလို့ပါ"

" ဟုတ်သားပဲ ငါလဲမေ့နေတာ မင်းပြောမှ သတိရတယ် ငါ့အခန်းထဲမှာ သူစရောက် လာတုန်းက ပါလာတဲ့ ထန်းခေါက်ဖာလေး ရှိတယ် သွား

ယူလာခဲ့ဦး"

ဆရာတော်စကားကြောင့် ဦးဇင်းကြီးက ကျက်သရေ တိုက်ထဲကိုဝင်ကာ ထန်းခေါက်ဖာကို ယူထုတ်လာခဲ့တယ်။

" ဦးဇင်း ထန်းခေါက်ဖာထဲမှာ ကြေးပြားနဲ့ ရေးထားတဲ့ ဇာတာခွင်ရှိတယ် အဲဒီထဲမှာ သူ့နာမည်ပါတယ် ဖတ်ကြည့်လိုက်ဦး"

ဆရာတော် စကားကြောင့် ဦးဇင်းကြီးက ထန်းခေါက်ဖာထဲမှာ လိပ်ထား တဲ့ ကြေးပြားကို ဖြန့်ကြည့်လိုက်တော့

" ၁၃..ခုနှစ်၊ သီတင်းကျွတ် လပြည့်နေ့ည (၁၁)နာရီတွင် နတ်နက္ခတ်၊ အဓိပတိဖွားဖြင့် မွေးဖွား သန့်စင်သည်။ ယနေ့မှစ နောင်နှစ် ၁၀၀တိုင်အောင် အသက်ရှည်စေသော်။

ဤကလေးနာမည်ကိုကား မောင်စမဟု ခေါ်တွင်စေ"ဆိုတဲ့ စာကို စမ ကွက် အဖွင့်အပိတ်ကြားထဲမှာ ရေးထားတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

" အရှင်ဘုရား ဒါဆို ဒီကလေးနာမည်က မောင်စမပေါ့"

" ဟုတ်တယ် ဦးဇင်းကြီး နောက်ထူးခြားတာ တစ်ခုက ဇာတာခွင်မှာပါတဲ့ အင်းစမကွက်က ကလေးရဲ့ ကျောပြင်မှာပါတဲ့ အမာရွတ်နဲ့ တူနေတာပဲ"

" ထူးဆန်း အံ့ဩဖွယ်ရာပါလား ဘုရား ဒီကလေးက တကယ့်ကို ထူးခြား တဲ့ ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာ အသေချာပါပဲ"

" ဦးဇင်းကြီးလဲ မောင်စမကို သေချာကြည့်ရှု ဆုံးမပေးပါ ဆရာတော်က အသက်အရွယ် ရလာပြီဆိုတော့ ရှေ့ဆက်ကြည့်ဖို့က မလွယ်တော့ဘူးလေ"

" စိတ်ချပါအရှင်ဘုရား တပည့်တော် ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက် ပေးပါ့မယ်"

ဒီလိုနဲ့ မောင်စမလည်း တဖြည်းဖြည်း အရွယ်ရောက်လာကာ ပြေးလွှား ဆော့ကစားတတ်တဲ့ လေးနှစ်ထဲကို ဝင်လာခဲ့တယ်။ မောင်စမရဲ့ ထူးခြား

ချက်က ငယ်ငယ်လေးထဲက အသားငါး လုံးဝမစားတာပဲ။ လေးနှစ်အရွယ်မှာပဲ သင်ပုန်းကြီးကို ကျေနက်စွာ ရွတ်ဆိုတတ်နေခဲ့တယ်။ ဘုရားစာ၊ ဂါထာအစုံကိုလဲ ဦးဇင်းကြီးရဲ သင်ကြားပေးမှုကြောင့် နှုတ်တိုက် အလွတ် ရွတ်ဆို နိုင်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့်လဲ ဇေတဝန်ကျောင်းက ကိုရင်တွေ ဦးဇင်းတွေက အစ ရွာထဲကလူတွေအဆုံး မောင်စမလေးကို ချစ်ကြတယ်။

ရွာရဲ့ခလေ့အရ လပြည့်နေ့တွေဆိုရင် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ရွာလုံးကျွတ် ဥပုသ်သီလ လာယူကြတယ်။ ဒီလိုနေ့တွေဆိုရင် မောင်စမတို့ ပျော်ပြီ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဥပုသ် လာယူကြတဲ့အခါ အိမ်မှာရှိတဲ့ ကလေးတွေကလဲ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို လိုက်လာက စိန်ပြေးတမ်း၊ ဥဖွက်တမ်း၊ လိုက်တမ်း ပုန်းတမ်းတွေ ကစားတတ်ကြတယ်။ ဒီလိုနဲ့ လပြည့်နေ့တစ်နေ့မှာတော့

ရွာထဲက ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ မောင်စမ ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲမှာ ဆော့နေရင်း ရုတ်တရက် ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားခဲ့တယ်။ မိဘတွေ ဦးဇင်းတွေ ကိုရင်တွေရော ခေါင်းတောက်မတက် လိုက်ရှာပေမယ့် လုံးဝရှာမတွေ့ခဲ့ဘူး။ အဲဒီအချိန် မောင်စမက ဖုန်တွေ ပေသလူးပြီး ကျောင်းအနောက်ဘက် ထင်းပုံတွေ ကြားထဲကနေ ထွက်လာတာကို လိုက်ရှာနေကြတဲ့သူတွေ မြင်လိုက်ရတယ်။

" မောင်စမ မင်းဘယ်မှာ လိုက်ပုန်းနေတာလဲ ငါတို့လိုက်ရှာတာ နေရာစုံနေပြီ "

မောင်စမတို့ကို လိုက်ရှာနေတဲ့ ကိုရင်လေးက ပေကျံနေတဲ့ ဖုန်တွေကို သုတ်ပေးရင်း ပြောလိုက်တော့

" ကိုရင်ကလဲ သားတို့က ထင်းပုံအနောက်မှာပဲ ပုန်းနေတာ ကိုရင်တို့ လိုက်ခေါ်နေတာလဲ ကြားတယ် ဒါပေမဲ့ သားတို့နဲ့တူတူရှိနေတဲ့ မမက မထူးရဘူးတဲ့ ထူးရင် မုန့်မကျွေးဘူး ပြောတယ် "

မောင်စမဆီက ထွက်လာတဲ့ စကားကြောင့် ကိုရင်က

" ဒါဆို ပူစူးကိုရော တွေ့မိသေးလား "

" ပူစူးလဲ ရှိတယ်လေ သားရယ် ပူစူးရယ် မမရယ် သုံးယောက်ပုန်းနေကြတာ သားက ကိုရင်ခေါ်နေတာ တွေ့လို့ အတင်းထွက်လာတာ ပူစူးက မလိုက်လာဘူး ဟိုမှာ နေခဲ့တယ် "

" ဟာ ဒီကလေးတွေတော့ ဒုက္ခရောက်တော့မယ် လာ ဆရာတော်ဆီသွားမယ် "

ကိုရင်လေးက မောင်စမလက်ကို ဆွဲကာ ဆရာတော်ဆီ ခေါ်သွားခဲ့တယ်။ ကျောင်းပေါ် ရောက်တော့ ဆရာတော်က အကျိုးအကြောင်းမေးပြီး

" မောင်စမ သားထွက်လာတော့ တူတူပုန်းနေတဲ့မမက မပြန်ရဘူးလို့ မပြောဘူးလား "

ဆရာတော်စကားကြောင့် မောင်စမက လက်ထဲကိုင်ထားတဲ့ ငှက်ပျောသီးကို တစ်ကိုက် ကိုက်လိုက်ပြီး

" ပြောတယ် မမက မပြန်ရဘူးတဲ့ ညနေမှပြန်တဲ့ သူကသားတို့နဲ့ နေရတာ ပျော်တယ်တဲ့ သားက မပြန်ရင် ဆရာတော် ရိုက်မယ်လို့ပြောပြီး ထွက်လာတာ ပူစူးက မပြန်သေးဘူးတဲ့ ညနေမှ ပြန်မယ်လို့ ပြောတယ် "

မောင်စမစကားကြောင့် ပူစူးရဲ့မိဘတွေက မျက်ရည်လည်ရွဲနဲ့ ဆရာတော်ကို အားကိုးတကြီး ကြည့်လိုက်ကြတယ်။

" ကဲကဲ စိတ်လည်း သိပ်ပူမနေကြနဲ့ဦး ဦးဇင်းမေတ္တာရပ်ခံကြည့်ပါဦးမယ် မောင်စမ မင်းနဲ့ပူစူးတို့ ပုန်းခဲ့တဲ့နေရာကို လိုက်ပြပေး "

" လိုက်ပြပါ့မယ် ငှက်ပျောသီးလေးတော့ ကုန်အောင် စားပါရစေဦး "

မောင်စမ စကားကြောင့် ဘေးမှာရှိတဲ့ လူတွေအပြင် ဆရာတော်ပါ

ပြီးစိစိ ဖြစ်သွားကြတယ်။

" စားပါ စားပါ ကိုယ်တော်ရယ် ဒီဘုန်းဘုန်းက ကုန်တဲ့ထိ စောင့်ပေးမယ် ဟုတ်ပြီလား "

ဆရာတော်စကားကြောင့် မောင်စမ ရယ်လိုက်ပြီး

" ပြီးပါပြီ ဘုန်းဘုန်းကလဲ စိတ်မရှည်တဲ့အသံကြီးနဲ့ ပြောတယ် "

" မောင်မင်းကြီးသား စကားတတ်တိုင်း လျှောက်မပြောနေနဲ့ ပူစူးရှိတဲ့ နေရာကို ခေါ်သွားပေး "

မောင်စမက ဆရာတော်စကားကြောင့် ကျောင်းအနောက်ဘက်မှာရှိတဲ့ ထင်းပုံရှိရာကို ခေါ်လာခဲ့လိုက်တယ်။ ထင်းပုံနား ရောက်တော့

" ဟာ ပူစူးနဲ့ မမတို့ မရှိတော့ဘူး ခုနက ဒီအနောက်မှာ ဇယ်ခုန်နေတာ "

" မောင်စမ လိုက်ရှာကြည့်ဦး သူတို့ဘယ်မှာရှိနေကြလဲ "

ဆရာတော် စကားကြောင့် မောင်စမက ပါးစပ်နားကို လက်နဲ့ကွယ်လိုက် ပြီး

" ပူစူး မင်းဘယ်မှာလဲ ငါမင်းကို မတွေ့တော့ဘူး " ဆိုပြီး အသံတိုးတိုး လေး ပြောကာ တစ်စုံတစ်ခုကို အာရုံစိုက်ကာ နားထောင်နေတာ တွေ့လိုက် ရတယ်။ ခဏကြာတော့